

ISTEN E VILÁGOT ÚGY SZERETTE

Dobozi Sándor

Isten-e világot úgy szerette,
Hogy od'adta egyszülött Fiát.
Hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen,
Hanem éljen az, ki Őhöz kiált.

Egy szûz fogant méhében, szült egy fiút,
Jel volt ez neked Izráel.
Hogy a magasból eljött a naptámadat,
Velünk van az Úr: Immánuel!

Ő kinek uralma véget nem ér,
S királysága örökké áll.
Most eljött, kit rég várt az elkínzott nép,
Hogy ajándéku adja magát.

Orcáját od'adta az Őt verőknek,
Hátát hagyta, hogy szaggassák.
A köpdösés elöl nem fordult el,
A gyalázkodók közt szelíden állt.

Csak néztek Őrá, akit átszögeztek,
Siratták mint egyetlen fiút.
Mert az Úr mindnyájunk vétkeit rávetette,
Kínhalált halt ártatlanul.

/ De Ő harmadnap, hajnalban
föltámadott,
Nem tartotta fogva a halál.
Mert az Életnek Királya
föltámadott,
S országa neked nyitva áll.
Térj Hozzám! Jöjj Hozzám!
Eltörölte álnokságod
mint a felleget,
S mint felhőt bûneidet. /2x

Forrás: www.keresztenydalok.hu